

[Thestrup.]

vil ikke bygge parcelhuse, når de ikke kan bygge større end 110 m² og til de håndværkerpriser, der er angivet, og de store grupper, som vil nøjes med denne størrelse på de 110 m², har ikke de mange kontante penge, der nu kræves for at bygge. Det er de 25 pct. sammen med forhøjelsen, der kommer som følge af at lægge bruttolånsprincippet til grund, der gør det vanskeligere, end det nogen sinde før har været for de store grupper at bygge parcelhuse. Nu ved jeg jo udmærket godt, at man, når disse ting bliver sagt, fra socialdemokratiets side vil komme og sige til arbejderne: pas nu på, at I ikke lader jer lokke af denne gamle konservative; han vil ikke eders vel; han fisker kun efter jeres stemmer. (*Tilråb: Hør!*).

Formanden: Der må ikke afbrydes.

Thestrup: Nej, det gør jeg såmænd ikke. Det, jeg vil, er at forhindre folketinget i at begå en dumhed, der forsinker den udvikling, der alligevel vil komme: at arbejderne, som andre grupper i vort samfund, får deres eget hus med de fordele for familierne, for børnene og først og fremmest for hele samfundet, som dette giver.

Jeg har med stor interesse læst Danske Arkitekters Landsforbunds skrivelse til os, og jeg har også med stor interesse fulgt de avisartikler, der i den sidste tid har beskæftiget sig med de foreslåede restriktioner, og alt dette har hos mig fået det indtryk, at ministeren er i færd med at gøre en fejl, der atter vil forsinke vor vej frem mod en god boligstandard for alle.

I 10 år har socialdemokratiet ledet dette lands boligpolitik. Det bliver ikke mig, men eftertiden, der skal dømme om, hvad denne ledelse har bragt os; men i dag, 18 år efter krigens ophør, står vi på boligmarkedet stadig midt i restriktionerne. Tør socialdemokratiet virkelig påtage sig ansvaret for yderligere at forøge restriktionerne, skønt de selv erklærer, at de anser det for nødvendigt at komme væk fra dem?

Jeg har også med interesse læst Håndværkerrådets henvendelse til os. Håndværkerrådet har efter min mening ganske ret i, at når håndværkerudgifterne til parcelhuse er begrænsede, er begrænsning til et bestemt

antal m² urimelig — det må vel være det første, der er det afgørende.

Jeg vil derfor til slut stille ministeren det spørgsmål: er de forslag, der her er skitseret, et diktat, eller er ministeren villig til at forhandle? Hvad mener ministeren om en overgangsordning, således at hovedstadsområdet, som jeg erkender der foreligger ganske særlige forhold for, bliver behandlet særskilt? Jeg regner næsten med, at ministeren er villig til en overgangsordning, således at huse, der nu er under bygning, kan få lov til at låne op til de 85 pct. Jeg kan ikke se, det kan være rigtigt at lægge 7. november til grund ved beregningen.

Jeg kunne naturligvis have lyst til at komme ind på lidt flere enkeltheder, men jeg tror, de egner sig bedre til udvalgsbehandlingen, og jeg vil meget stærkt håbe, at vi får en udvalgsbehandling.

Der er dog et enkelt spørgsmål, som jeg yderligere vil stille til ministeren. Det kan næppe undre ministeren, at man fra mange sider spørger om meningen med den stærke begrænsning af parcelhusbyggeriet. Vil man til gengæld for denne stærke begrænsning fremme de sociale selskabers byggeri? Jeg forstår ministerens ord i fremsættelsestalen således, at regeringen ønsker et socialt byggeri på 10.000 lejligheder om året og ikke vil gå ud over denne kvota. Jeg vil gerne spørge ministeren, om denne forståelse er rigtig; og hvad betyder så den såkaldte Urbanplan i denne forbindelse?

Idet jeg håber, at vi kan blive enige om betydelige ændringer i den plan, ministeren har skitseret, kan jeg erklære, at mit parti er villigt til forhandling, oven i købet indgående forhandling, om det foreliggende lovforslag.

Else-Merete Ross: Ved boligdebatten i januar i år omtalte jeg, at direktør Viggo Nørby havde opstillet som arbejdshypotese, at vi reelt mangler 15.000-20.000 boliger, at det er den reelle bolignød, vi har i Danmark. Om tallet er rigtigt, vil vel afhænge af, hvordan man definerer ordet „bolignød“. Når jeg drager spørgsmålet frem, er det, fordi jeg tror, vi ville få en mere realistisk diskussion om hele boligspørgsmålet, hvis vi holdt begreberne bolignød og boligbehov adskilt. Reel bolignød omfatter f. eks. folk